

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **Ing. J. M.**, zastoupena JUDr. Markétou Vaňkovou, advokátkou se sídlem Brno, Poštovská 6, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, o přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústřední pozemkový úřad ze dne 26. 1. 2011, č. j. 33389/2010-17500, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2015, č. j. 8 A 75/2011 – 189, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad Vyškov rozhodnutím z 15. 9. 2011, č. j. PÚ-562/2007-27-RI schválil podle § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území X zpracovaný firmou AGERIS s. r. o. a to v rozsahu přílohy jako nedílné součásti rozhodnutí. Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad následně rozhodnutím z 26. 1. 2011, č. j. 33389/2010-17500, zamítl odvolání žalobkyně a toto rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze poté k žalobě rozsudkem z 1. 12. 2015, č. j. 8A 75/2011 - 189 rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný rozsudek Městského soudu napadl kasační stížností, v níž požádal o přiznání odkladného účinku. Uvedl, že zrušením rozhodnutí vznikla situace, kdy je ohrožena samotná jistota vlastnických práv velkého počtu účastníků řízení o komplexních pozemkových úpravách. Poukázal na to, že vlastníci 84 % výměry zemědělské půdy (tj. 209 vlastníků) písemně souhlasilo se schválením návrhu. Ode dne, kdy bylo zapsáno a tím vykonáno rozhodnutí žalovaného o výměně nebo přechodu vlastnických práv, eviduje katastrální úřad v katastrálním území X v obvodu řešeném pozemkovými úpravami minimálně 37 ukončených vkladových řízení a na nově vzniklé pozemky jsou uzavřeny nové pachtovní smlouvy.

Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však na návrh stěžovatele může přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel poukázal na újmu spočívající v zásahu do práv velkého počtu vlastníků pozemků dotčených pozemkovou úpravou. Ti nyní vycházejí ze schváleného návrhu pozemkových úprav, které je podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách závazným podkladem pro rozhodnutí pozemkového úřadu o výměně nebo přechodu vlastnických práv.

S účinností zákona č. 503/2012 Sb. již od 1. 1. 2013 platí, že pozemkový úřad zmíněné rozhodnutí podle § 11 odstavce 8 vydá až po prověření, zda byla u příslušného soudu uplatněna žaloba proti rozhodnutí vydanému podle odstavce 4. Pokud žaloba podána byla, přeruší pozemkový úřad řízení, a to až do konečného rozhodnutí soudem. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 12. 2. 2007, č. j. 4 As 72/2006 – 69) bylo nezbytné interpretovat ustanovení § 11 odst. 9 obdobně již v době vydání žalovaného rozhodnutí dne 26. 1. 2011.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 Ans 4/2013 - 16, zdůraznil, že důsledkem podání žaloby je zachování dosavadních vlastnických a užívatelských vztahů, což omezuje především vlastníky dotčených pozemků v tom, že musí vyčkat rozhodnutí soudu, nicméně tento zásah není nepřiměřený účelu tohoto ustanovení. Nelze však současně pominout, že rozhodovací mechanismus upravený v § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách vychází ze souhlasu většiny vlastníků dotčených pozemků s návrhem pozemkových úprav. Účelem § 11 odst. 9 zákona o pozemkových úpravách je tak mimo jiné ochrana menšinových vlastníků a posílení právní jistoty, že rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav ob stojí z hlediska zákonnosti i ústavních principů ochrany vlastnictví.

V projednávané věci však tento stav byl už překonán následným procesním vývojem věci. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že předchozí kasační stížnost žalobkyně vůči usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 8 A 75/2011 - 86 o odmítnutí žaloby odkladný účinek neměla a žalobkyně o jeho přiznání ani nepožádala. Žalovaný proto k rozhodnutí podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách disponoval časovým prostorem v období, které následovalo mezi napadeným usnesením a rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 11. 3. 2015, č. j. 3 As 120/2014 – 56. Žalovaný poté rozhodl dne 28. 8. 2014 pod č. j. SPU 313095/2014 o výměně či přechodu vlastnických práv, které uvedl v příloze č. 2 tohoto rozhodnutí, a tím tedy došlo k úpravě vlastnických práv účastníků řízení o komplexních pozemkových úpravách v katastrálním území X.

Nejvyšší správní soud vzal v úvahu, že žalobkyně se jako menšinový účastník správního řízení (srov. § 5 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách) v této situaci domáhá ochrany toliko svého vlastnického práva. Je zřejmé, že zájem žalovaného na ochraně stávajícího právního stavu a potažmo též zájem většiny ostatních účastníků, jejichž vlastnická práva jsou následkem přezkoumávaného rozhodnutí dílem dokonce již nově upravena, proto nepochybně převáží zájem žalobkyně na obnovení stavu před pozemkovými úpravami. Nejvyšší správní soud taktéž zohlednil, že žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem městského soudu a správnost těchto závěrů je předmětem posouzení v řízení před Nejvyšším správním soudem. Nepřiznání odkladného účinku by v těchto souvislostech mohlo vést k postupu, který by byl na újmu samotného účelu řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že újma pro stěžovatele by v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící žalobkyni a jiným osobám v důsledku jeho přiznání. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal ani žádné skutečnosti, na základě kterých lze mít za to, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Kasační stížnosti proto přiznal odkladný účinek.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. února 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu